

Bogu v čast za vse od Boga sprejete dobrota. Dobrotljivi Bog naj nam našega zlatomašnika ohrani zdravega in čvrstega še do biser-nega in železnega jubileja!

Laporje. Znana nova cesta skozi Levič je stekla že do blizu Zabljeka. Že to je lepa ugodnost, da dotod noben voznik ne more več sena zvrniti; da bi ga pa tudi naprej ne, naj čimprej steče cesta dol do banovinske, k čemur pomagaj ljubi Bog in naše oblasti! — Celih 30 moških človekov sta videla dva potujoča laporska peha nekje v porečju Save stati med sveto mašo zunaj cerkve. Kaj, ko bi pri nas napravili štetje takih bogaboječih?! Ali naj vas, fantje, v tem čisto hvalim? V tem vas ne hvalim. Dajmo rajši take slučaje popolnoma iztrebiti! — Med šolarji, ki so letos sladili življenje našim gospodom učiteljem, jih je po pripovedovanju uhoščev posebno med Evinimi hčerami nekaj, ki odrasle izvolijo pozdravljati s »serbus« in podobnimi nezastopnostmi. Pač nevede že torej znaajo nekaj po latinski, pa še tisto je narobe.

Dornova. Kakor po drugod, tako je bil tudi pri nas zaključek šole dne 28. junija. Zaključil je šolo gospod upravitelj Rusjan sam z gđ. Lenartič, ker ostala razrednika sta se odpeljala dva dni prej na sokolski zlet v Sarajevo. — Kakor je znano, je dobil naš šolski upravitelj nalog za premestitev od nas v Vučenico. Zato se je tudi ob zaključku šole z iskrenimi besedami poslovil od naše dece. Med drugimi poslovnimi besedami jim je položil na srce: »Draga deca, bodite vedno dobri, kakor sem vas učil ter ne lažite in ne tožarite po krivem svojega bližnjega. Z Bogom, draga deca, imejte me v spominu, kakor vi ostanete meni ter pozdravite vaše starše! Pri teh besedah so zajekali vsi otroci na glas ter s tem pokazali, kako priljubljen jim je bil g. šolski upravitelj.

Pri naši deci smo opazili, kako sveta je bila g. upravitelju šola in pouk, ker se je briga v glavnem le za šolo, mu ni preostajalo dosti časa za drugo. Dragi g. upravitelj! Ko si prišel k nam te je čakalo težko delo, a po tvojem petletnem vztrajnem in trudapolnem delu je postala šola, kakoršna mora biti. Vemo, da si si s

svojim delom v šoli nakopal sovražnike. Mi starši pa ti ključemo k slovesu: Bodi vstrajen v šoli, kakor si bil pri nas,

Grabrovnik poleg Štrigove. Od severa preko Mure je pridivil dne 1. julija nad naše štrigovske bregove in gričke hudourni oblak. Nad dolino Jalšovce se je sprožilo iz oblaka na poleg stoječi grič. Švignila je strela tik hiše posestnika M. Kutnjaka s slamnatim krovom. Spotoma se je odlomila od strele električna iskra in ne da bi kaj okno poškodovala, je pogledala v sobo, če so vsi doma! Okna so vsa bila zaprta. Na srečo domači niso bili v prvi sobi, našla je samo sosedovo hčerko Angelo, katero je stalo tik pri oknu oplazila na roki in nogi, da je padla v nezavest, kmalu se je pa zopet zavedla. Nadalje je odtrgala od stropa malo ometa. Venec okoli razpela je na gornjem koncu posmojen, žica prežgana, rjuha na stoju tudi malo posmojena, drugo je ostalo vse nepoškodovano, dasi je strela sobo očarila, kakor bi bila v ognju in stresla do temelja. Glavna moč strele

je prasnila v gospodarsko poslopje sosedu Jakoba Dovečar, kjer je začelo goreti. Zgorel je pod, svinjski hlevi, klet, listnjak in skedenj. Telico so našli mrtvo, svinje so izpušile. Na pomoč so pribežali sosedji bližnji in daljni. Pribrzeli so ognjegasci iz Štrigove. Brizgalne ni bilo mogoče peljati na breg po od hudournikov razdrthih potih. Delali so neumorno samo z rokami, da so omejili ogenj in obranili hišo. Zgorela je tudi krma, zimski ječmen, ki je bil spravljen pod streho. Škoda je precejšnja.

Žižki v Prekmurju. Z ozirom na dopis v Slov. Gospodarju od 6. junija smo prejeli naslednji popravek: Ni res, da bi bile sestre v Žižkih komurkoli trn v peti in da bi bili pri nas kakšni njergači, katerim ne bi bilo prav, da so si sestre dale sezidati gospodarsko poslopje. Nasprotno imamo vsi prebivalci Žižkov brez razlike, ki smo si sestre takoj po prevratu sem sprosili, sestre radi in jih spoštujemo ter smo jim za pouk naše dece v šoli in za druge dobrote vsi hvaležni. Vsi prebivalci Žižkov smo jim in jim hočemo tudi v

se niso poprej odstranile izpred mestne hiše, dokler ni podal župan ostavke in so dobile življenske potrebščine poprejšnje tržne cene.

Polovico zemeljskega obsega.

Brooklynov most v New Yorku visi na 4 kabljih, kojih žice so dolge 23.400 km, to je polovica zemeljskega obsega.

Vsak dan v tednu je praznik.

Vsak dan v tednu je pri enem narodu praznik: nedelja pri kristjanih, ponedeljek pri Grkih, torek pri Perzijcih, sredo pri Asirijcih, četrtek pri Egipčanih, petek pri mo-

skega dediča. Minula so 4 leta, predno sem skrbno prečital vse prijateljeve beležke, razbral iz njih z velikim trudom, kje je bil, kod je hodil, kaj je trpel, kod se je podil dokaj let za zakladi, katerih ni utegnil uživati vsled mnogo prerane in res bridke smrti.

Da bodo čitatelji podučeni, za katerega in kakega prijatelja gre v naslednji povesti, jim moram zaupati še to le:

Začetkom svetovne vojne je imel vsak avstro-ogrski pešpolk zastavo in zastavonoša. Pri našem polku je nosil staro zastavo kadet, doma s Tirolske, katerega smo imenovali vsi radi izredne velikosti — Dolgi Joža. Bil je poštena tirolska duša. Postala sva iskrena prijatelja, dokler nisem moral ostaviti bojišča kot težko ranjenec.

Šest let po končani vojni me je obiskal Dolgi Joža v Mariboru. Zaupal mi je, da je končal pred vojno započeto rudarsko visoko šolo v Leobnu. V mali povojni Avstriji ni pravega služka za rudarske inženere, bo pač sledil klicu prijatelja iz Amerike, ki mu obeta debel kos kruha pri dolarski plači.

Poslovila sva se. Zabeležil si je moj naslov in mi je še parkrat pisal iz Amerike iz mesta Los Angeles, kjer je dobil takoj po prihodu res sijajno plačano nameščenje, a je moral mnogo potovati; videl je redkosti ter znamenitosti, videl je veliko sveta, trpel preko mej človeških moči v neraziskanem svetu in tik pred zaključkom trpljenja in tik pred vhomom v paradiž večkrat krvavo zasluženih obilnih denarnih prihrankov ga je zadela nenadno — strašna smrt!

Enkrat v hudi stiski na obupni poti skozi južno-ameriške divjine je zabeležil na listič, da zapušča meni kot medvojnemu prijatelju svoje zapiske, zaročenki ter svojem na Tirolskem prištedene dolarje!

Povest »Lov na zaklade« sem napisal po večletnem razvozanju omenjenih zapiskov prijatelju v spomin ter čitateljem v pouk, kako je nekaj najbolj goljufivega pehanje za zakladi ter zlatom, za kar pokoplje toliko ljudi telesne sile in žrtvuje tolikokrat pred dosegom zaželjenega cilja — življenje!

bodoče pri vseh njihovih delih po svojih močeh pomagati.

Velika Nedelja. Namesto venca na grob velec. g. župnika Karola Hraba v Ormožu je daroval g. Irgolič Fric, posestnik v Sodincih tukajšnjemu kat. bralnemu društvu 100 Din za obnovev knjižnice. Za plemenit dar se mu najiskrenejše zahvaljujemo. — Posnemajte! — Zadnje dni umirajo pri nas samo otroci. V teku nekaj dni je umrlo petero otrok, izmed katerih se je eden, t. j. Kovačev Gletni sinko iz Trgovišča zadušil z jabolkom. Precejšen grižljaj mu je običal v sapniku in mu ni bilo več pomoči. Vsem prizadetim staršem iskreno sožalje!

Sv. Ana in Sv. Barbara v Halozah. Približuje se god sv. Ane, katerega obhajamo v naši župniji zelo slovesno pri podružnici Sv. Ane. Veseli se ga vse, staro in mlado, in ne samo naši župljani, temveč tudi tujci, naši vrli sosedi iz vseh strani prihitijo v procesijah, v gručah in posamezni, da počastijo v krasni cerkvi svete Ane god. Tudi brati Hrvatí obiščejo romarsko cerkvo Sv. Ane, ko priredijo pri rimski procesiji krasno nabožno petje. Letos se bode vršilo oproščenje kar 5 dni. Začetek v četrtek 26. t. m., konec pa v nedeljo 29. jul. Veselimo se že krasnih pridig. Omeniti moramo tudi, da se vrši iste dni na Borlu pri Dravi v gostilni Rud. Debeljak takozvani haloški velesojem, ki nam prinese mnogo zabave in razvedrila duha. — Ob zaključku šolskega leta se je poslovil od nas večletni tukajšnji nadučitelj gospod Mirko Kosi, ki je služboval pri nas 36 let. Mi Barbarčani ga ne bomo pozabili. Kot dober učitelj mladine nam ostane za vedno v spominu. Posebno težko se je poslovil od šolske mladine. Gospod Kosi gre v pokoj ter se na jesen preseli v Maribor. Bog ga naj ohrani še mnoga leta! Hvaležni župljani kličejo mu: Z Bogom! — Umrli je dne 1. julija t. l. naša ugledna gostilničarka gospa Klara Zavec, ki je že dalje čala bila vdova, ter je vršila gostilničarsko obrt zelo pravično in natančno. Posebno reveži jo bojo zelo pogrešali. Bila je zelo gostoljubna,

postrežljiva in ni pustila revežev, da bi odšli praznih rok, vsak je dobil primeren dar. Bog ji naj bode plačnik za dobra dela. Pokopana je bila 3. t. m. ob veliki udeležbi ljudstva in v spremstvu treh gospodov duhovnikov. Poslovilne besede pri odprtem grobu sta govorila g. župnik in pater iz Muretine iz tamošnje hiralnice. Marsikatero oko je zarosilo, posebno pa njenim peterim sinovom, katerim je pustila lepe zglede, dobra dela, in tudi jim prikrbela lepo dedščino! Počivaj v miru, draga mamica!

Romarji v Marijino Celje:

Vsi, ki ste že romali ali mislite tja romati, ne pozabite si kupiti t. dr. Anton Medveda knjigo: **V Marijinem Celju.** V njej so zgodovinske in potopisne črtice kot tudi pridige t. dr. Antona Medveda, ki jih je imel v Marijinem Celju. Knjig je še samo 200 na razpolago in jih oddajamo po 5 Din. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Gornja Ponikva. Tukajšnja gasilna četa priredi v nedeljo dne 15. julija v župnijski uti Vombergerjevo dramo »Voda« v treh dejanjih. Vljudno vabljeni prijatelji igre in zabave. V nedeljo vsi na Gor. Ponikvo! Odbor.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Dne 25. junija smo pokopali enega izmed starejših naših mož, Janeza Zaleznik, po domače Hrasnika. Pokojni se je kot vojak udeležil l. 1878 osvobodilnih bojev v Bosni, kjer je izgubil nogo. Bil je dober krščanski mož in priden delavec, ki je kljub temu, da je imel leseno nogo, opravljal vsa kmečka opravila. Bodi mu Gospod obilen plačnik! — Takoj naslednji dan dne 26. junija pa so zapele zvonovi mrtvaško pesem Marijini družbenici Jozefi Vratačnik, ki je umrla v celjski bolnišnici, a so jo prepeljali v domačo župijo, kjer je bila v sredo dne 27. junija položena k večnemu počitku. Tako so se letos že tri članice naše Marijine družbe preselile v nebeško domovino! — Po ognju opustošeno podružnično cer-

Poljska brata Jožef in Benjamin Adamovič sta srečno preletela Atlantski ocean. Sprejem obeh bratov v domovini po vrnitvi.

I. del.

Proti koncu leta 1924 je zapustil prijatelj Dolgi Joža tirolsko domovino. Ukrcal se je v Hamburgu na ladjo, ki ga je pripeljala v Njujork. Od tam je dosegel cilj preko oceanskega potovanja v vlaku preko celih Združenih držav in je izstopil na zapadu v mestu Los Angeles. Pri izstopu ga je sprejel dober znanec izza otroške dobe. Bival je že dokaj let v Ameriki in posedal v imenovanem mestu dobroidočo trgovino s pohištvo.

Po par dneh počitka je bil Joža predstavljen družbi milijonarjev. Ti so si stavili nalogo: potom dobro ter skrbno organiziranih in z vsem potrebnim opremljenih ekspedicij dvigniti velike zaklade, o katerih se govori po celem svetu stoletja in odkriti zlata polja po neraziskanem ozemlju med južnoameriškima državama Bolivija ter Paragvaj, ki je zaznamovano na zemljevidu z imenom Matto Grosso. Družba je zbrala vso potrebno gradivo, iz katerega se je dalo vsaj s približno gotovostjo sklepati: kje da se skrivajo kritju zemlje zaupana bogastva.

Dolgi Joža je bil Amerikancem dobro došel kot strokovnjak v poznavanju zemeljskih plasti, saj iz teh se da sklepati, kje da tiči od človeške roke zakopano bogastvo in kam je skrila narava vladarja sveta — zlato.

Nastavitvena pogodba je bila kmalu sklenjena ter podpisana od obeh strani. Družba je predložila rudarskemu inženjerju ves zgodovinski in iz ljudske govornice posneti material, našajoč se na cilj prve ekspedicije.

Predvsem bi naj posvetila prva raziskovalna odprema skrivnost res zlatega zaklada nekdanjega mehiškega cesarja Montezume.

Da si bodo čitatelji na jasnem, kaj pravi istina o Montezumovem nenadno izginulem zlatem bogastvu, hočemo nekoliko poseči v zgodovino.

Dalje sledi.

Sirite „Slov. gospodarja“!

hamedanih in sobota pri judih.

Kje pokadijo največ?

Največ na svetu pušijo na Holandskem ter v Ameriki. V imenovanih državah odpade vsak teden na osebo 60 g tobaka.

Črevo živali,

ki se hrani z rastlinami, je 22krat dalje nego telo, črevo živali, ki se preživljuje z mesom, pa je le 5krat tako dolgo kakor telo.

Debelost in teža človeške kože.

Človeška koža je na dlaní ter na podplatih 10krat tako debela kakor na trepalnicah. — Koža odraslega človeka tehta 10 do 12 kg.